

ΣΙΛΒΕΝ ΡΕΪΝΑΡ

✧ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ✧
ΤΟ ΠΑΘΟΣ
— ΤΟΥ —
ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: GABRIEL'S RAPTURE

Από τις Εκδόσεις Berkley Books, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Σκοτεινός άγγελος – Το πάθος του Γκάμπριελ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvain Reynard

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριάκος Αθανασιάδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δελιγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιοπούλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Sylvain Reynard, 2012

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: www.shutterstock.com/Denis_Vrublevski

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-5044-02-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΕΝ ΡΕΪΝΑΡ

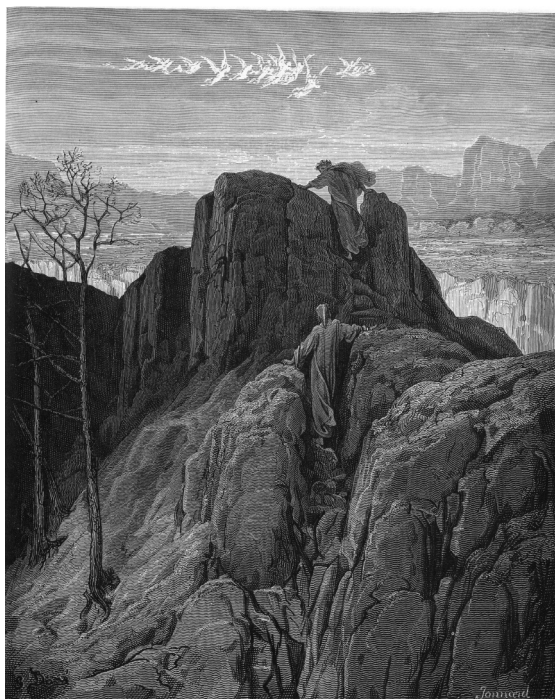
✦ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ✦
ΤΟ ΠΑΘΟΣ
— ΤΟΥ —
ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

*Μετάφραση:
Έφη Τσιρώνη*

*Στους αναγνώστες μου,
με ευγνωμοσύνη.*

*Ο Δάντης ακολουθεί τον Βιργίλιο στο Καθατήριο όρος.
Γκραβούρα του Γκουστάβ Ντορέ (1870).*

*Και τώρα θα υμνήσω το δεύτερο βασίλειο,
που του ανθρώπου το πνεύμα καθαρίζει
κι άξιο το κάνει ν' ανεβεί στους ουρανούς.*

Δάντης Αλιγκέρι, Καθατήριο, Άσμα Ι

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φλωρεντία, 1290

Με χέρι που έτρεμε, ο ποιητής πέταξε το σημείωμα στο πάτωμα. Κάθισε αμίλητος για κάμποσα λεπτά, ακίνητος σαν άγαλμα. Μετά, σφίγγοντας με δύναμη τα δόντια, πετάχτηκε πάνω κι άρχισε να τριγυρίζει στο σπίτι σαν θηρίο στο κλουβί, αγνοώντας τραπέζια και εύθραυστα αντικείμενα, περιφρονώντας τους υπόλοιπους ενοίκους του σπιτιού του.

Δεν ήθελε να δει κανέναν άλλον. Μόνο εκείνη.

Διέσχισε βιαστικά τους δρόμους της πόλης, αρχίζοντας σχεδόν να τρέχει όταν πλησίασε στο ποτάμι. Στάθηκε στην άκρη της γέφυρας, της γέφυράς τους, με τα υγρά μάτια του να σαρώνουν με αγωνία την αντίπερα όχθη, αναζητώντας κάποιον, έστω και απειροελάχιστο, ίχνος της αγαπημένης μορφής.

Εκείνη όμως ήταν άφαντη.

Και δε θα επέστρεφε ποτέ.

Η πολυαγαπημένη του Βεατρίκη είχε χαθεί.

Ο Καθηγητής Γκάμπριελ Έμερσον καθόταν στο κρεβάτι γυμνός, και διάβαζε τη *La Nazione*, την εφημερίδα της Φλωρεντίας. Είχε ξυπνήσει νωρίς στη σουίτα του ξενοδοχείου Gallery Hotel Art στο Παλάτσο Βέκιο και είχε παραγγείλει πρωινό στο δωμάτιο· ανίκανος, όμως, να αντισταθεί, είχε επιστρέψει στο κρεβάτι για να δει τη νέα γυναίκα να κοιμάται. Ήταν ξαπλωμένη στο πλάι, με το πρόσωπο προς το μέρος του, και ανέπνεε απαλά. Ένα διαμάντι λαμπύριζε στον λοβό του αυτιού της. Ο πρωινός ήλιος, που ξεχυνόταν λαμπρός από τις τζαμαρίες κι έλουζε το κρεβάτι τους, είχε βάψει με ένα πανέμορφο ρόδινο χρώμα τα μάγουλά της.

Τα σκεπάσματα ήταν τσαλακωμένα, αναστατωμένα μ' έναν υπέροχο, άκρως ερωτικό τρόπο, και μύριζαν σεξ και σανδαλόξυλο. Τα γαλάζια μάτια του Καθηγητή έλαμπαν καθώς το βλέμμα του ταξίδευε πάνω στο εκτεθειμένο δέρμα της ωραίας κοιμωμένης και στα μακριά σκούρα μαλλιά της. Τη στιγμή που έστρεφε ξανά την προσοχή του στην εφημερίδα, εκείνη αναдеύτηκε και βόγκηξε. Ανήσυχος, ο Καθηγητής πέταξε την εφημερίδα του στην άκρη. Την είδε ν' ανεβάζει τα γόνατα στο στήθος και να κουλουριάζεται σφιχτά. Μουρμουρητά και κομμένες λέξεις έβγαιναν από τα χείλη της, κι εκείνος έγειρε κοντύτερά της προσπαθώντας να τις αποκρυπτογραφήσει. Μα δεν τα κατάφερε.

Αίφνης, το σώμα της άρχισε να συστρέφεται και μια σπαρταξικάρδια κραυγή βγήκε από τα χείλη της. Η νεαρή γυναίκα άρχισε να κουνάει σπασμωδικά τα χέρια και να τραβάει το σεντόνι που την κάλυπτε.

«Τζουλιάν;» Ο Γκάμπριελ ακούμπησε απαλά το χέρι στον γυμνό της ώμο, εκείνη όμως τραβήχτηκε μακριά του.

Άρχισε να μουρμουρίζει το όνομά του, ξανά και ξανά, με τον τόνο της φωνής της να υποδηλώνει όλο και μεγαλύτερο πανικό.

«Εδώ είμαι, Τζούλια», της είπε, ανεβάζοντας την ένταση της φωνής του. Τη στιγμή ακριβώς που άπλωνε το χέρι να την αγγίξει ξανά, η Τζούλια ανακάθισε απότομα, παλεύοντας να πάρει ανάσα. «Είσαι καλά;» Ο Γκάμπριελ την πλησίασε κι άλλο, αντιστεκόμενος στην παρόρμηση να την ακουμπήσει. Η Τζούλια ανασαине βαριά. Υπό το άγρυπνο βλέμμα του, σήκωσε το τρεμάμενο χέρι της και κάλυψε τα μάτια της. «Τζούλια;»

Ένα ολόκληρο, γεμάτο ένταση, λεπτό πέρασε πριν γυρίσει να τον κοιτάξει με τα μάτια ανοιγμένα διάπλατα. Ο Γκάμπριελ συνοφρυώθηκε.

«Τι ήταν;»

Εκείνη κατάπιε με δυσκολία.

«Εφιάλτης...»

«Τι είδες;»

«Ότι ήμουν στο δασάκι, στο σπίτι των γονιών σου στο Σέλινσγκροουβ».

Πίσω από τα γυαλιά με τον σκούρο σκελετό, τα φρύδια του Γκάμπριελ έσμιξαν.

«Γιατί να ονειρευτείς το δασάκι;»

Η Τζούλια πήρε μια βαθιά εισπνοή, τραβώντας το σεντόνι πάνω στο εκτεθειμένο στήθος της και πιο ψηλά ακόμα, ως το πηγούνι της. Μεγάλο καθώς ήταν, το λευκό λινό σεντόνι κατάπιε το μικροκαμωμένο σώμα της πριν φουσκώσει σαν το σύννεφο και απλωθεί πάνω στο κατωσέντονο και στο στρώμα.

Ο Γκάμπριελ την κοίταξε κι έφερε κατά νου ένα αγαπημένο του αρχαιοελληνικό άγαλμα Κόρης. Έσυρε ανάλαφρα τα δάχτυλά του πάνω στο δέρμα της.

«Μίλησέ μου, Τζουλιάν».

Το διαπεραστικό γαλανό βλέμμα του την έκανε να αναδευτεί αμήχανα, ήταν φανερό όμως ότι η αμηχανία της δεν επρόκειτο να τον πτοήσει.

«Το όνειρο άρχισε πολύ όμορφα. Κάναμε έρωτα κάτω από τ' άστρα, και αποκοιμήθηκα στην αγκαλιά σου. Όταν ξύπνησα, είχες φύγει».

«Ονειρεύτηκες ότι σου έκανα έρωτα και ότι ύστερα σε εγκατέλειψα;» Προσδίδοντας ουδετερότητα στον τόνο της φωνής του, ο Γκάμπριελ κατάφερε να κρύψει με επιτυχία τη δυσφορία του.

«Είχα ξυπνήσει κάποτε στον οπωρώνα χωρίς εσένα...» τον επέπληξε χαμηλόφωνα εκείνη.

Η φωτιά που τόσην ώρα έκαιγε στους λαγόνες του έσβησε μεμιάς. Ο Γκάμπριελ ανέτρεξε στη μαγική βραδιά της πρώτης γνωριμίας τους πριν από έξι χρόνια, τη νύχτα που είχαν περάσει μαζί μιλώντας και κρατώντας απλώς ο ένας τον άλλον αγκαλιά. Το επόμενο πρωί, εκείνος είχε ξυπνήσει και είχε περιπλανηθεί μακριά της, αφήνοντάς την, έφηβο κορίτσι ακόμα, να κοιμάται ολομόναχη στο δάσος. Η αγωνία της ήταν απόλυτα κατανοητή.

Πήρε τη σφιγμένη γροθιά της στο χέρι του, άνοιξε τα δάχτυλά της και τα φίλησε ένα ένα, με μεταμέλεια.

«Σ' αγαπώ, Βεατρίκη. Και δε θα σ' εγκαταλείψω ποτέ. Το ξέρεις αυτό – έτσι δεν είναι;»

«Θα ήταν τόσο οδυνηρό να σε χάσω τώρα».

Σμίγοντας τα φρύδια, ο Γκάμπριελ πέρασε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της και την τράβηξε κοντά του, πιέζοντας το μάγουλό της στο στέρνο του. Μυριάδες αναμνήσεις στριμωχονταν στο μυαλό του καθώς άφηνε τη μνήμη του να επιστρέψει στα όσα είχαν συμβεί το προηγούμενο βράδυ. Εκείνος είχε αντικρίσει για πρώτη φορά το κορμί της γυμνό και της είχε γνωρίσει τον σαρκικό έρωτα. Εκείνη είχε μοιραστεί μαζί του την αγνότητά της, κάτι που ο ίδιος ήθελε να πιστεύει ότι την είχε κάνει ευτυχισμένη. Για εκείνον, πάντως, αυτή η νύχτα ήταν μία από τις σημαντικότερες της ζωής του. Το σκέφτηκε για μια στιγμή.

«Μετανιώνεις για χτες;»

«Όχι. Χαίρομαι που ήσουν ο πρώτος μου. Το ήθελα από πάντα – από την πρώτη κιόλας γνωριμία μας».

Ο Γκάμπριελ ακούμπησε την παλάμη του στο μάγουλό της κι έσυρε απαλά τον αντίχειρά του στο δέρμα της.

«Τιμή μου που ήμουν ο πρώτος σου». Έγειρε προς τα μπρος, κοιτάζοντάς τη με σταθερό βλέμμα. «Αλλά θέλω να είμαι και ο τελευταίος σου».

Η Τζούλια χαμογέλασε και ανασήκωσε το κεφάλι για να συ-

ναντήσει τα χείλη του. Πριν ο Γκάμπριελ προλάβει να δεχτεί το φιλή, το τηλέφωνό του άρχισε να χτυπάει, με τον χαρακτηριστικό ήχο των χτύπων του Μπιγκ Μπεν.

«Αγνόησέ το...» της ψιθύρισε με πάθος καθώς κατέβαξε το μπράτσο του στον κορμό της, αναγκάζοντάς τη να ξαπλώσει ξανά.

Το βλέμμα της Τζούλια πέταξε πίσω απ' τον ώμο του, πάνω στο γραφείο όπου βρισκόταν το iPhone του.

«Νόμιζα ότι θα έπανε να σου τηλεφωνεί».

«Δε θα της απαντήσω, οπότε δεν έχει σημασία». Γονάτισε ανάμεσα στα πόδια της και τράβηξε από πάνω της το σεντόνι, αποκαλύπτοντας την ένδοξη γύμνια της. «Στο δικό μου κρεβάτι, υπάρχουν μόνο εσύ. Εσύ κι εγώ».

Καθώς ο Γκάμπριελ άρχισε να φέρνει τα γυμνά κορμιά τους σε στενότερη επαφή, η Τζούλια κοίταξε τα μάτια του αναζητώντας απαντήσεις. Κι όταν έγειρε προς τα μπρος για να τη φιλήσει, εκείνη γύρισε το κεφάλι της στο πλάι.

«Δεν έχω βουρτσώσει τα δόντια μου».

«Δε με νοιάζει». Έφερε τα χείλη του στον λαιμό της και τη φίλησε εκεί όπου ο σφυγμός της επιταχυνόταν με κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε.

«Θα ήθελα να πλυθώ πρώτα».

Ο Γκάμπριελ ξεφύσησε απογοητευμένος.

«Μην αφήσεις την Πολίνα να καταστρέψει ό,τι έχουμε».

«Δε θα το κάνω».

Η Τζούλια προσπάθησε να γυρίσει και να σηκωθεί από το κρεβάτι παίρνοντας μαζί της το σεντόνι, ο Γκάμπριελ όμως το κράτησε. Την κοίταξε πάνω από τον σκούρο σκελετό των γυαλιών του, με μάτια που έλαμπαν σκανταλιάρικα.

«Το σεντόνι το χρειάζομαι για να στρώσω το κρεβάτι».

Το βλέμμα της ταξίδεψε από το λευκό ύφασμα που έσφιγγε στη χούφτα της στο πρόσωπό του. Ο Γκάμπριελ θύμιζε πάνθηρα έτοιμο να ορμήσει. Έριξε μια ματιά στα ρούχα της, που ήταν πεταμένα στο πάτωμα δίπλα στο κρεβάτι. Δεν τα έφτανε· ήταν πολύ μακριά.

«Ποιο είναι το πρόβλημα, λοιπόν;» τη ρώτησε, προσπαθώντας να πνίξει ένα χαμόγελο.

Η Τζούλια κοκκίνισε κι έσφιξε ακόμα περισσότερο το σεντόνι στη χούφτα της. Εκείνος το ελευθέρωσε μ' ένα γέλακι και την τράβηξε στην αγκαλιά του.

«Δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεσαι. Είσαι πανέμορφη. Αν γινόταν να πραγματοποιηθεί η επιθυμία μου, δε θα ξαναφορούσες ποτέ ρούχα».

Πίεσε τα χείλη του στον λοβό του αυτιού της, αγγίζοντας απαλά το διαμαντένιο σκουλαρίκι της. Ήταν σίγουρος ότι η θετή μητέρα του, η Γκρέις, θα χαιρόταν πολύ αν μπορούσε να δει τα σκουλαρίκια της να στολίζουν τώρα τα αυτιά της Τζούλια. Μετά από ένα ακόμα σύντομο φιλί, ο Γκάμπριελ την ελευθέρωσε από την αγκαλιά του και γύρισε να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού.

Η Τζούλια μπήκε στο μπάνιο, ο Γκάμπριελ όμως πρόλαβε να κλέψει μια ματιά της σαγηνευτικής πλάτης της καθώς άφηνε το σεντόνι να πέσει από πάνω της πριν περάσει το κατώφλι.

Όσο βούρτσιζε τα δόντια της, η Τζούλια σκεφτόταν αυτά που είχαν συμβεί. Ο έρωτας με τον Γκάμπριελ ήταν μια πολύ συναισθηματική εμπειρία, τόσο έντονη που η καρδιά της ένιωθε ακόμα τους μετασεισμούς. Δεν ήταν αξιοπερίεργο, βέβαια, δεδομένου του ιστορικού τους. Τον ήθελε από τότε που ήταν δεκαεφτά χρονών, από εκείνη τη μία και μοναδική αγνή νύχτα που είχαν περάσει μαζί στον οπωρώνα. Το επόμενο πρωί είχε ξυπνήσει χωρίς εκείνον. Μέσα στην παραζάλη του αλκοόλ και των ναρκωτικών, ο Γκάμπριελ την είχε ξεχάσει εκεί. Έξι ατελείωτα χρόνια είχαν περάσει πριν τον ξαναντικρίσει και, όταν αυτό έγινε, εκείνος δεν τη θυμόταν. Όταν τον ξαναείδε, στην πρώτη παράδοση του μεταπτυχιακού σεμιναριακού μαθήματός του στο Πανεπιστήμιο του Τορόντο, ο Γκάμπριελ ήταν σαγηνευτικός αλλά ψυχρός, σαν μακρινό άστρο. Τότε, η Τζούλια δεν μπορούσε καν να διανοηθεί ότι σύντομα θα γινόταν ερωμένη του. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο οξύθυμος και αλαζόνας Καθηγητής θα ανταπέδιδε μια μέρα την αγάπη της.

Ήταν τόσο πολλά αυτά που δεν ήξερε. Το σεξ ήταν ένα είδος γνώσης, και τώρα η Τζούλια είχε γνωρίσει το κεντρί της σεξουαλικής ζήλιας μ' έναν τρόπο που δεν είχε βιώσει ποτέ πριν. Και μόνο η ιδέα ότι ο Γκάμπριελ θα έκανε αυτό που είχαν κάνει οι

δυο τους με μιαν άλλη –και, στην περίπτωση του, με πολλές άλλες– της έσκιζε την καρδιά στα δυο.

Ήξερε ότι οι περιπέτειες του Γκάμπριελ ήταν κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που είχαν μοιραστεί το προηγούμενο βράδυ, ότι επρόκειτο για επαφές που δεν είχαν προκύψει από έρωτα ή τρυφερότητα. Παρ' όλ' αυτά, ο Γκάμπριελ είχε γδύσει εκείνες τις άλλες γυναίκες, τις είχε δει γυμνές, είχε μπει μέσα τους. Άραγε, πόσες απ' αυτές τον είχαν ποθήσει ακόμα περισσότερο μετά από την πρώτη τους φορά μαζί του; Η Πολίνα σίγουρα ναι. Η Πολίνα, που εξακολουθούσε να διατηρεί επαφές με τον Γκάμπριελ, συνεχίζοντας την ιδιότυπη σχέση που είχαν αρχίσει εδώ και χρόνια. Από τότε που εκείνη είχε συλλάβει και αποβάλλει το παιδί του...

Η διαφορετική κατανόηση που είχε τώρα η Τζούλια αναφορικά με το σεξ είχε αλλάξει την αντίληψή της για το παρελθόν του Γκάμπριελ και την είχε κάνει να δει με άλλο μάτι τα δεινά της Πολίνα. Κι επίσης, την είχε κάνει να τρέμει ακόμα περισσότερο στην ιδέα ότι θα έχανε τον Γκάμπριελ, είτε εξαιτίας της Πολίνα είτε εξαιτίας κάποιας άλλης.

Η Τζούλια αρπάχτηκε από τον νιπτήρα νιώθοντας ένα κύμα ανασφάλειας να την πλημμυρίζει. Ο Γκάμπριελ την αγαπούσε· αυτό το πίστευε. Αλλά ήταν και κύριος, ένας σωστός ιππότης, και ως τέτοιος δε θα αποκάλυπτε ποτέ ότι η ένωσή τους τον είχε αφήσει ανικανοποίητο. Και η δική της συμπεριφορά; Του είχε κάνει ερωτήσεις, του μιλούσε τις στιγμές που οι περισσότερες ερωμένες μάλλον κρατούσαν το στόμα τους κλειστό. Είχε κάνει ελάχιστα για να τον ικανοποιήσει, κι όταν προσπάθησε να πάρει πρωτοβουλία, εκείνος την είχε σταματήσει.

Τα λόγια του πρώην της αντήχησαν σαν ουρλιαχτό στο μυαλό της, σαν κατάρα και σαν καταδίκη:

Είσαι ψυχρή. Στο κρεβάτι θα είσαι για κλάματα.

Η Τζούλια γύρισε την πλάτη της στον καθρέφτη καθώς αναλογιζόταν τι θα μπορούσε να συμβεί αν ο Γκάμπριελ δεν ήταν ευχαριστημένος μαζί της. Το τέρας της ερωτικής απάτης σήκωσε το άσχημο κεφάλι του, φέρονοντας μαζί του εικόνες από εκείνη την αποφράδα νύχτα. Τη νύχτα που είχε πιάσει τον Σάιμον στο κρεβάτι με τη συγκάτοικό της.

Ίσιωσε τους ώμους. Αν μπορούσε να πείσει τον Γκάμπριελ να είναι υπομονετικός μαζί της και να τη διδάξει, η Τζούλια ήταν σίγουρη ότι θα κατάφερε να τον ικανοποιήσει. Ο Γκάμπριελ την αγαπούσε. Θα της έδινε μια ευκαιρία. Κι εκείνη ήταν δική του – τόσο δική του, όσο θα ήταν κι αν είχε σφραγίσει με πυρωμένο σίδερο το όνομά του στο δέρμα της...

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, είδε μέσα από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα ότι ο Γκάμπριελ είχε βγει στη βεράντα. Πηγαίνοντας να τον συναντήσει, το βλέμμα της τράβηξαν τα υπέροχα λουλούδια που σπόλιζαν το βάζο πάνω στο γραφείο: ήταν ίριδες, κάποιες βιολετί και κάποιες άλλες πολύχρωμες. Οι περισσότεροι εραστές θα διάλεγαν μακρύμισχα κόκκινα τριαντάφυλλα, αλλά όχι ο Γκάμπριελ. Ο Γκάμπριελ δεν ανήκε στους περισσότερους.

Η Τζούλια πήρε την κάρτα που ήταν φωλιασμένη ανάμεσα στα άνθη:

*Πολυαγαπημένη μου Τζουλιάν,
Σ' ευχαριστώ για το ανεκτίμητο δώρο σου.
Δεν έχω άλλα πολύτιμα υπάρχοντα εκτός από την καρδιά μου.
Και η καρδιά μου είναι δική σου.
Γκάμπριελ.*

Η Τζούλια διάβασε την κάρτα άλλες δύο φορές, νιώθοντας το στήθος της να φουσκώνει από αγάπη και ανακούφιση. Τα λόγια του Γκάμπριελ δεν ήταν αυτά ενός δυσανεκτού ή ανικανοποίητου άντρα. Όποιες κι αν ήταν οι δικές της ανησυχίες, ο Γκάμπριελ δε φαινόταν να τις συμεριζεται.

Τον βρήκε να κάνει ηλιοθεραπεία ξαπλωμένος στο χτιστό κρεβάτι με το φουτόν στρώμα, έχοντας βγάλει τα γυαλιά του, με το στέρνο του υπέροχα εκτεθειμένο στο πρωινό λαμπρό φως. Με όλα τα εκατόν ογδόντα εννέα εκατοστά του μυώδους, καλογυμνασμένου κορμιού του απλωμένα εμπρός της, ήταν λες και ο ίδιος ο Απόλλωνας της είχε κάνει την τιμή να την επισκεφτεί. Νιώθοντας την παρούσία της στη βεράντα, άνοιξε τα μάτια και την κάλεσε κοντά του χτυπώντας τον ένα μηρό του. Η Τζούλια δέχτηκε την πρόσκληση, κι εκείνος την έκλεισε στην αγκαλιά του και τη φίλησε με πάθος.

«Καλημέρα σου λοιπόν», της ψιθύρισε, διώχνοντας από το πρόσωπό της μια φυγάδα τούφα μαλλιών. Την κοίταξε εξεταστικά. «Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα. Σ' ευχαριστώ για τα λουλούδια. Είναι πολύ όμορφα». Χάιδεψε τα χείλη της με τα δικά του.

«Παρακαλώ. Αλλά μου φαίνεσαι προβληματισμένη. Την Πολίνα σκέφτεσαι πάλι;»

«Δεν μπορώ να πω ότι δεν ταράζομαι που σου τηλεφωνεί, αλλά όχι, δεν είναι αυτό». Το πρόσωπο της Τζούλια φωτίστηκε. «Σ' ευχαριστώ και για την κάρτα σου. Έγραφε αυτό που ήθελα απεγνωσμένα ν' ακούσω».

«Χαίρομαι». Την έσφιξε πάνω του. «Και τώρα πες μου τι σε απασχολεί».

Η Τζούλια έπιασε τη ζώνη του μπουρνούζιού της κι άρχισε να την παιδεύει, μέχρι που ο Γκάμπριελ πήρε το χέρι της στο δικό του. Τον κοίταξε.

«Ήταν το χτεσινό βράδυ όπως... όπως ήλπιζες ότι θα ήταν;»

Ο Γκάμπριελ άφησε την αναπνοή του να βγει απότομα, γιατί η ερώτησή της τον είχε αιφνιδιάσει.

«Παράξενη ερώτηση».

«Ξέρω ότι... για σένα... έπρεπε να είναι αλλιώς. Ότι δεν ήμουν πολύ... δραστήρια».

«Δραστήρια; Τι είναι αυτά που λες;»

«Δεν έκανα και πολλά για να σε ικανοποιήσω». Κοκκίνισε.

Ο Γκάμπριελ χάιδεψε με το ακροδάχτυλό του το αναποδοκινισμένο της δέρμα.

«Με ικανοποίησες, και μάλιστα πάρα πολύ. Το ξέρω ότι είχες μεγάλη νευρική, αλλά πραγματικά το απόλαυσα. Το απόλαυσα όσο δε φαντάζεσαι. Τώρα ανήκουμε ο ένας στον άλλο – με κάθε τρόπο. Τι άλλο σε απασχολεί;»

«Ότι απαιτήσα να αλλάξουμε θέσεις όταν εσύ με προτιμούσες από πάνω».

«Δεν απαιτήσεις, ζήτησες. Και, ειλικρινά, Τζουλιάν, δεν ξέρεις πόσο πολύ θα ήθελα να σε δω να απαιτείς πράγματα από μένα. Θέλω να ξέρω ότι με θέλεις τόσο απεγνωσμένα όσο σε θέλω κι εγώ». Η έκφρασή του χαλάρωσε, και διέγραψε με τις άκρες των

δαχτύλων του έναν δυο κύκλους γύρω από το στήθος της. «Ονειρεύσουν την πρώτη σου φορά μ' έναν συγκεκριμένο τρόπο. Ήθελα να σου το προσφέρω αυτό, αλλά ανησυχούσα. Κι αν δεν ένιωθες άνετα; Αν πονούσες; Αν δεν ήμουν όσο προσεκτικός έπρεπε να είμαι; Η χτεσινή νύχτα ήταν και για μένα μια πρώτη φορά».

Ο Γκάμπριελ την άφησε και στράφηκε στον δίσκο του πρωινού. Σέρβιρε καφέ με γάλα σε δύο μπολ για λάτε και ύστερα έφερε τον δίσκο με τα φαγητά και τους καφέδες ανάμεσά τους, πάνω στο στρώμα. Υπήρχαν γλυκά αρτοσκευάσματα και φρούτα, φρυγανισμένο ψωμί και πραλίνα σοκολάτας, βραστά αυγά και τυρί, και κάμποσα σοκολατάκια Baci, που ο Γκάμπριελ είχε εξασφαλίσει δωροδοκώντας έναν υπάλληλο του ξενοδοχείου με την εντολή να βγει και να τα αγοράσει μαζί με το μπουκέτο-υπερπαραγωγή από τον Κήπο με τις Ίριδες, το περίφημο ανθοπωλείο της Φλωρεντίας.

Η Τζούλια ξετύλιξε ένα σοκολατάκι και το έφαγε, κλείνοντας με απόλαυση τα μάτια.

«Ολόκληρο συμπόσιο παρήγγειλες».

«Δεν ξέρεις πόσο πεινούσα όταν ξύπνησα. Θα σε περίμενα, αλλά...» Κούνησε το κεφάλι καθώς έπαιρνε μια ρώγα σταφύλι και σήκωνε το αστραφτερό βλέμμα του στο δικό της. «Άνοιξε».

Η Τζούλια άνοιξε το στόμα και ο Γκάμπριελ έβαλε μέσα το σταφύλι, χαϊδεύοντας δελεαστικά το κάτω χείλος της με το ακροδάχτυλό του.

«Και πρέπει να πιεις κι αυτό, παρακαλώ». Της έδωσε ένα ποτήρι του κρασιού γεμάτο με χυμό από κράνα και σόδα.

Η Τζούλια γύρισε τα μάτια της στον ουρανό.

«Είσαι υπερπροστατευτικός».

Ο Γκάμπριελ κούνησε το κεφάλι.

«Έτσι πρέπει να φέρεται ένας άντρας όταν είναι ερωτευμένος και θέλει την αγαπημένη του γερή και δυνατή. Και ανθεκτική, επίσης, για όλο το σεξ που σχεδιάζει να κάνει μαζί της». Της έκλεισε αυτάρεσκα το μάτι.

«Δε θα σε ρωτήσω πώς τα ξέρεις αυτά. Δώσ' το μου», του είπε, αρπάζοντας το ποτήρι από το χέρι του. Η Τζούλια κατέβασε το περιεχόμενό του μονορούφι, κρατώντας το βλέμμα της στυλωμένο στο δικό του.

«Είσαι αξιολάτρευτη», της είπε μ' ένα γελάκι.

Εκείνη του έβγαλε τη γλώσσα και ύστερα άρχισε να φτιάχνει το πιάτο του πρωινού της.

«Πώς νιώθεις σήμερα;» τη ρώτησε ο Γκάμπριελ, λίγο ανήσυχος τώρα.

Η Τζούλια κατάπιε ένα κομμάτι τυρί φοντίνα.

«Εντάξει, καλά».

Ο Γκάμπριελ έσφιξε τα χείλη του, λες και η απάντηση τον είχε δυσανεστήσει.

«Ο σαρκικός έρωτας αλλάζει τα πράγματα ανάμεσα σε έναν άντρα και μια γυναίκα», είπε, παροτρύνοντάς τη να συνεχίσει.

«Θέλεις να πεις ότι δεν... έεε... είσαι ικανοποιημένος με... χιμμ... ό,τι κάναμε;» Το ρόδινο χρώμα στα μάγουλά της εξαφανίστηκε πάραυτα, αφήνοντάς την ωχρή.

«Και βέβαια είμαι ικανοποιημένος. Σου το είπα. Απλώς, προσπαθώ να μάθω αν εσύ είσαι ευχαριστημένη. Κι αν κρίνω από τις απαντήσεις που μου έδωσες μέχρι στιγμής, φοβάμαι ότι δεν είσαι».

Η Τζούλια άρχισε να τραβάει τις κλωστές της ρόμπας της, αποφεύγοντας το διεισδυτικό βλέμμα του Γκάμπριελ.

«Όταν ήμουν φοιτήτρια, τα κορίτσια στην εστία μαζεύονταν και μιλούσαν για τους φίλους τους. Ένα βράδυ είπαν την ιστορία της πρώτης τους φοράς». Έφερε το χέρι της στο στόμα και δάγκωσε το νύχι του αντίχειρά της. «Ήταν λίγες αυτές που είχαν καλά πράγματα να πουν. Οι περισσότερες ιστορίες ήταν τρομερές. Ένα από τα κορίτσια είχε πέσει θύμα σεξουαλικής κακοποίησης όταν ήταν μικρή. Αρκετές από τις υπόλοιπες είχαν υποκύψει στην πίεση του φίλου τους, ή κάποιου με τον οποίο έβγαιναν για πρώτη φορά. Κάμποσες είπαν ότι η πρώτη τους φορά ήταν η προσωποποίηση της αμηχανίας, της δυσφορίας και του ανικανοποίητου – αγόρια που μούγκριζαν σαν τα ζώα, και που τελείωναν αμέσως, αφήνοντάς τις με την απορία. Ακούγοντάς τα όλα αυτά, είχα σκεφτεί ότι θα ήταν καλύτερα να μείνω παρθένα».

«Φρικτό είναι».

Η Τζούλια στύλωσε το βλέμμα στον δίσκο του πρωινού.

«Εγώ δεν ήθελα να το κάνω έτσι. Ήθελα ν' αγαπηθώ. Κατέλη-

Ξα στην απόφαση ότι ένα αγνό ειδύλλιο, ένας δεσμός του μυαλού και της ψυχής –ακόμα και εξ αποστάσεως, μέσα από επιστολές–, θα ήταν προτιμότερος από μία σεξουαλική σχέση. Αμφέβαλλα για το αν θα έβρισκα κάποιον που να μπορεί να μου τα προσφέρει και τα δύο. Το σίγουρο είναι ότι ο Σάιμον δε μ' αγαπούσε. Τώρα είμαι σε μια σχέση με έναν θεό του σεξ, και δεν μπορώ να του προσφέρω ούτε το ένα δέκατο της ικανοποίησης που μου προσφέρει εκείνος».

Ο Γκάμπριελ ανασήκωσε απότομα τα φρύδια.

«Θεό του σεξ; Το έχεις ξαναπεί αυτό, ειλικρινά όμως, δεν είμαι καθό–»

Η Τζούλια τον διέκοψε κοιτάζοντάς τον ίσια στα μάτια:

«Δίδαξε με. Είμαι σίγουρη ότι το χτεσινό βράδυ δεν ήταν τόσο... χμμ... ικανοποιητικό όσο είναι συνήθως τέτοια βράδια για σένα, σου υπόσχομαι όμως ότι, αν είσαι υπομονετικός μαζί μου, θα βελτιωθώ με τον καιρό».

Ο Γκάμπριελ αναθεμάτισε μέσ' απ' τα δόντια του.

«Έλα δω». Την τράβηξε κοντά του παρακάμπτοντας τον δίσκο του πρωινού και την κάθισε ξανά στα πόδια του, τυλίγοντας τα μπράτσα του γύρω της. Για μια στιγμή δεν είπε τίποτα, έπειτα όμως αναστέναξε βαθιά. «Υποθέτεις ότι οι προηγούμενες σεξουαλικές συνενυρέσεις μου ήταν απόλυτα ικανοποιητικές, αλλά κάνεις λάθος. Μου έδωσες αυτό που δεν είχα ποτέ – το σεξ και την αγάπη μαζί. Είσαι η μοναδική γυναίκα που υπήρξε ερωμένη μου με όλη τη σημασία της λέξης». Προς επίρρωση των λόγων του, τη φίλησε τρυφερά και με απόλυτη σοβαρότητα. «Η σαγήνη που ασκεί μια γυναίκα και η προσμονή που δημιουργεί στον υποψήφιο εραστή της παίζουν κεντρικό ρόλο στην όλη εμπειρία. Μπορώ να σου πω με βεβαιότητα ότι η ανεξάντλητη σαγήνη σου και η προσμονή που γέννησες μέσα μου ήταν για μένα πέρα για πέρα πρωτόγνωρες εμπειρίες. Πρόσθεσε σ' αυτά το γεγονός ότι ήταν η πρώτη σου φορά και... α, πραγματικά δεν έχω λόγια».

Η Τζούλια κατένευσε, κάτι στην κίνησή της όμως τον ανησύχησε.

«Πίστεψέ με, δεν προσπαθώ να σε κολακεύσω». Ο Γκάμπριελ έκανε μια παύση, σαν να διάλεγε με προσοχή τα επόμενα λόγια

του. «Διακινδυνεύοντας να ακουστό σαν Νεάντερταλ, πρέπει να σου πω ότι η αθωότητά σου είναι απίστευτα ερωτική. Η σκέψη ότι μπορώ να είμαι αυτός που θα σου διδάξει τα πάντα γύρω από το σεξ... ότι μια κοπέλα τόσο σεμνή όσο εσύ μπορεί να είναι ταυτόχρονα τόσο παθιασμένη...» Η φωνή του έσβησε καθώς την κοίταζε με ένταση. «Μπορείς να αναπτύξεις δεξιότητες στην τέχνη του έρωτα, Τζουλιάν, μαθαίνοντας καινούργια κόλπα και καινούργιες στάσεις, αλλά δε θα μπορέσεις ποτέ να γίνεις πιο ελκυστική ή πιο ικανοποιητική από σεξουαλική άποψη. Τουλάχιστον όχι για μένα».

Η Τζούλια έγειρε και τον φίλησε.

«Σ' ευχαριστώ που με φρόντισες τόσο καλά χτες βράδυ», του ψιθύρισε, με τα μάγουλά της να γίνονται κατακόκκινα.

«Όσο για την Πολίνα, θα την κανονίσω εγώ. Σε παρακαλώ, βγάλ' την απ' το μυαλό σου».

Η Τζούλια έστρεψε ξανά την προσοχή της στο σχεδόν ανέγγιχτο πρόγευμά της, πνίγοντας την παρόρμηση να διαφωνήσει μαζί του.

«Θα μου μιλήσεις για την πρώτη σου φορά;»

«Προτιμώ όχι», της απάντησε.

Η Τζούλια πήρε ένα κρουασάν κι άρχισε να ασχολείται μαζί του προσπαθώντας να σκεφτεί ένα πιο ασφαλές θέμα συζήτησης. Τα οικονομικά δεινά της Ευρώπης ήταν το πρώτο πράγμα που της ήρθε στο μυαλό.

Ο Γκάμπριελ έτριψε τα μάτια του και με τα δύο χέρια και ύστερα τα κάλυψε για μια στιγμή. Θα ήταν πολύ εύκολο να της πει ψέματα· μετά από όσα του είχε χαρίσει, όμως, η Τζούλια άξιζε και με το παραπάνω να ξέρει τα μυστικά του.

«Θυμάσαι την Τζέιμι Ρόμπερτς;»

«Βέβαια».

Ο Γκάμπριελ κατέβασε τα χέρια του.

«Μ' αυτήν έχασα την παρθενιά μου».

Η Τζούλια τον κοίταξε ανασηκώνοντας εμβρόντητη τα φρύδια. Η Τζέιμι και η αυταρχική μητέρα της δεν της είχαν φερθεί ποτέ καλά, και η Τζούλια ανέκαθεν τις αντιπαθούσε. Δεν είχε ιδέα, όμως, ότι η αστυνομικός Ρόμπερτς, η οποία είχε αναλάβει

να ερευνήσει την υπόθεση της επίθεσης που είχε δεχτεί η Τζούλια από τον Σάιμον στο Σέλινσγκροουθ μόλις πριν από ένα μήνα, ήταν η πρώτη του Γκάμπριελ.

«Δεν ήταν και η καλύτερη εμπειρία», είπε χαμηλόφωνα εκείνος. «Για την ακρίβεια, μάλλον τραυματική θα τη χαρακτηρίζα. Την Τζέιμι δεν την αγαπούσα. Υπήρχε, βέβαια, μια κάποια έλξη, αλλά καμία στοργή, καμία τρυφερότητα. Ήμασταν συμμαθητές στο Γυμνάσιο του Σέλινσγκροουθ. Μία χρονιά, καθόταν δίπλα μου στο μάθημα της Ιστορίας». Ανασήκωσε τους ώμους. «Φλερτάραμε κι αρχίσαμε να παίζουμε τα γνωστά εφηβικά παιχνιδάκια μετά το σχολάσμα, κι έτσι τελικά, κάποια μέρα, έγινε ό,τι έγινε... Η Τζέιμι ήταν παρθένα, αλλά μου είχε πει ψέματα ότι δεν ήταν. Δεν την πρόσεξα καθόλου. Φέρθηκα εγωιστικά, σαν βλάκας». Ο Γκάμπριελ αναθεμάτισε μέσ' απ' τα δόντια του. «Μου είπε ότι δεν είχε πονέσει πολύ, αλλά μετά εγώ είδα αίματα παντού. Ένιωσα σαν κτήνος, και δεν έπαυσα ποτέ να το μετανιώνω».

Ο Γκάμπριελ μόρφασε, και η Τζούλια ένιωσε τις σχεδόν απτές ενοχές του. Η περιγραφή του σχεδόν την αρρώστησε, από την άλλη μεριά, όμως, εξηγούσε και πάρα πολλά.

«Είναι τρομερό. Λυπάμαι πολύ». Του έσφιξε το χέρι. «Γι' αυτό ανησυχούσες τόσο πολύ χτες βράδυ;»

Ο Γκάμπριελ κατένευσε.

«Η Τζέιμι σε εξαπάτησε».

«Ναι, αλλά αυτό δεν είναι δικαιολογία για τον τρόπο που της φέρθηκα – και πριν και μετά». Καθάρισε τον λαιμό του. «Εκείνη υπέθεσε ότι είχαμε κάνει σχέση, αλλά εγώ δεν ενδιαφερόμουν. Πράγμα που, βέβαια, έκανε τα πράγματα χειρότερα. Πήρα προαγωγή: αντί για απλό κτήνος, έγινα και κτήνος και αλήτης. Της μίλησα για πρώτη φορά μετά από χρόνια τώρα, όταν έγινε το επεισόδιο με τον Σάιμον. Της ζήτησα να με συγχωρήσει, και η γενναιοδωρία της πραγματικά με εξέπληξε. Είχα πάντα τύψεις για τον άσχημο τρόπο που της φέρθηκα. Και, έκτοτε, απέφευγα τις παρθένες όπως ο διάβολος το λιβάνι». Ξεροκατάπιε. «Μέχρι χτες βράδυ, δηλαδή... Η πρώτη φορά υποτίθεται ότι πρέπει να είναι γλυκιά, αλλά σχεδόν ποτέ δεν είναι. Όσο εσύ ανησυχούσες για το αν και κατά πόσο θα με ικανοποιούσες, εγώ ανησυχού-

χούσα ακριβώς για το ίδιο πράγμα: για το αν και κατά πόσο θα κατάφερνα να ικανοποιήσω εγώ εσένα. Ίσως ήμουν υπερβολικά προσεκτικός, υπερπροστατευτικός... δε θα το άντεχα όμως αν σε πλήγωνα, αν σ' έκανα να πονέσεις».

Η Τζούλια έσπρωξε στην άκρη τον δίσκο με το πρόγευμα και χάιδεψε το πρόσωπο του Γκάμπριελ.

«Ήσουν πολύ τρυφερός και πολύ γενναιόδωρος. Ποτέ μου δεν ένιωσα τόση χαρά, κι αυτό γιατί δε μ' αγάπησες μόνο με το κορμί σου. Σ' ευχαριστώ».

Για να αποδείξει, θαρρείς, του λόγου της το αληθές, ο Γκάμπριελ τη φίλησε βαθιά. Η Τζούλια άρχισε να μουρμουρίζει νιώθοντας τα δάχτυλά του να χώνονται στα μαλλιά της και τύλιξε τα μπράτσα της γύρω απ' τον λαιμό του. Εκείνος κατέβασε τα χέρια του ανάμεσά τους και ύστερα άνοιξε διστακτικά το μπροστινό μέρος της ρόμπας της. Σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Τζούλια κατένευσε.

Ο Γκάμπριελ άρχισε να αποθέτει ανάλαφρα σαν ψίθυρους φιλία στον λαιμό της και ύστερα έπιασε τον λοβό του αυτιού της ανάμεσα στα χείλη του.

«Πώς νιώθεις;»

«Τέλεια», του ψιθύρισε καθώς τα χείλη του άρχιζαν την κάθοδό τους προς το ντεκολτέ της.

Μετακινήθηκε για να μπορέσει να την κοιτάξει, κατεβάζοντας παράλληλα τη μία παλάμη του και ακουμπώντας τη στο κάτω μέρος της κοιλιάς της.

«Πονάς;»

«Λιγάκι».

«Τότε θα πρέπει να περιμένουμε».

«Όχι!»

Ο Γκάμπριελ γέλασε, με τις γωνιές των χειλιών του ν' ανασηκώνονται σ' αυτό το τόσο χαρακτηριστικό και απόλυτα σαγηνευτικό χαμόγελό του.

«Το εννοούσες αυτό που είπες χτες βράδυ; Ότι θέλεις να κάνουμε έρωτα εδώ έξω;»

Η Τζούλια αναρίγησε νιώθοντας τη φωνή του ν' ανάβει μέσα

της φωτιές, αλλά ανταπέδωσε το χαμόγελο χώνοντας τα δάχτυλά της στα μαλλιά του και τραβώντας τον κοντύτερά της. Ο Γκάμπριελ άνοιξε τη ρόμπα της κι άρχισε να εξερευνά τις καμπύλες της και με τα δυο του χέρια πριν πλησιάσει το στόμα του στο στήθος της και το φιλήσει.

«Το πρωί μού ήσουν όλο ντροπές». Απόθεσε ένα ευλαβικό φιλί στο μέρος της καρδιάς της. «Τι άλλαξε;»

Η Τζούλια ένωσε στο δέρμα της το μικρό λακκάκι στο κέντρο του πιγουνιού του.

«Η γύμνια μάλλον θα με κάνει πάντα να ντρέπομαι λίγο. Αλλά σε θέλω. Θέλω να με κοιτάξεις στα μάτια και να μου πεις ότι με αγαπάς καθώς θα μπαίνεις μέσα μου. Αυτό θα το θυμάμαι σε όλη μου τη ζωή».

«Δε θα πάψω ποτέ να σου το υπενθυμίζω», της ψιθύρισε. Την απάλλαξε από τη ρόμπα της. «Κρυώνεις;» τη ρώτησε καθώς την ξάπλωνε ανάσκελα πάνω στο φουτόν.

«Όχι όταν με κρατάς στην αγκαλιά σου», του ψιθύρισε χαμογελώντας. «Δε θα προτιμούσες να με έχεις από πάνω; Θα ήθελα να το δοκιμάσω».

Όσο πιο γρήγορα γινόταν, ο Γκάμπριελ πέταξε από πάνω του το μπουρνούζι και το μποξεράκι του και κάλυψε το σώμα της με το δικό του, στηρίζοντας τα χέρια του δεξιά κι αριστερά της, δίπλα στο πρόσωπό της.

«Ίσως σε δουν εδώ έξω, αγάπη μου. Κι αυτό δεν το θέλω. Κανείς εκτός από εμένα δεν πρόκειται να δει αυτό το υπέροχο σώμα γυμνό. Μολονότι ίσως οι γείτονές μας και όσοι περνάνε απ έξω σε ακούσουν στο διάστημα της επόμενης ώρας...» Ο Γκάμπριελ άφησε ένα μικρό γελάκι κοιτάζοντάς τη να εισπνέει απότομα καθώς ένα ρίγος ηδονής συντάραζε το σώμα της. Τη φίλησε, διώχνοντας τα μαλλιά από το πρόσωπό της. «Στόχος μου είναι να δω πόσες φορές μπορώ να σε ικανοποιήσω πριν φτάσω στο μη περαιτέρω. Πριν φτάσω εκεί όπου δε θα μπορώ πια να κρατηθώ».

Του χαμογέλασε.

«Ωραίο ακούγεται αυτό».

«Συμφωνώ. Άφησέ με λοιπόν να σε ακούσω».

Ο γαλανός ουρανός κοκκίνισε από συστολή στη θέα του πα-

θιασμένου έρωτά τους, κι ο φλωρεντινός ήλιος τούς κοιτάξε χαμογελώντας, ξεσταίνοντάς τους, προστατεύοντάς τους από το απαλό αεράκι. Δίπλα τους, ο παραμελημένος λάτε της Τζούλια κρύωσε εντελώς, κι έμεινε να τους κοιτάζει μουντωμένος, πληγωμένος από την τόση αδιαφορία...

Μετά από έναν σύντομο υπνάκο, η Τζούλια δανείστηκε το MacBook του Γκάμπριελ για να στείλει ένα μείλ στον πατέρα της. Στα Εισερχόμενά της υπήρχαν δύο σημαντικά μηνύματα. Το πρώτο ήταν από τη Ρέιτσελ:

Τζουλς!

Τι κάνεις; Είναι φρόνιμος ο αδερφός μου; Κοιμήθηκες μαζί του ή ακόμα; Ναι, είναι ΜΕΓΑΛΗ απρέπεια να σου κάνω εγώ μια τέτοια ερώτηση, αλλά, έλα τώρα, αν έβγαίνες με τον οποιοδήποτε άλλο, θα μου το είχες ήδη πει.

Δεν πρόκειται να σου δώσω συμβουλές, και ειδικά χωρίς να μου τις έχεις ζητήσει. Προσπαθώ να μην το σκέφτομαι πολύ. Το μόνο που θέλω να ξέρω είναι ότι είσαι ευτυχισμένη και ότι εκείνος σου φέρεται καλά.

Ο Άαρον σου στέλνει φιλιά.

Σ' αγαπώ,

Ρέιτσελ.

ΥΓ. Ο Σκοτ έχει καινούργια φιλενάδα. Δε λέει και πολλά για την κοπέλα, κι έτσι δεν ξέρω πόσο καιρό τα έχουν. Τον προήζω να μου τη γνωρίσει, αυτός όμως είναι ανένδοτος. Ίσως είναι καθηγήτρια.

Η Τζούλια γέλασε πνιχτά, ευχαριστημένη που ο Γκάμπριελ έκανε εκείνη την ώρα το ντους του και δε διάβαζε πάνω απ' τον ώμο της. Θα εκνευριζόταν αν έβλεπε ότι η αδελφή του έκανε τόσο προσωπικές ερωτήσεις. Σκέφτηκε για μια στιγμή τη διατύπωση της απάντησής της, και ύπερα άρχισε να πληκτρολογεί:

Γεια σου, Ρέιτσελ!

Το ξενοδοχείο είναι πανέμορφο. Ο Γκάμπριελ είναι πολύ περαιοποιητικός και γλυκός, και μου χάρισε τα διαμαντένια σκουλαρίκια της μητέρας σας. Ήξερες για τα σκουλαρίκια; Νιώθω ενοχές που τα δέχτηκα, και θέλω να μου πεις αν σε πειράζει.

Όσο για την άλλη ερώτησή σου, ΝΑΙ. Ο Γκάμπριελ μου φέρεται καλά και είμαι ΠΟΛΥ ευτυχισμένη.

Πες γεια στον Άαρν από μένα. Ανυπομονώ να σας δω τα Χριστούγεννα,

Αγάπη, Τζούλια. xo

ΥΓ. Ελπίζω η φιλενάδα του Σκοτ να είναι όντως καθηγήτρια. Ο Γκάμπριελ θα τον ταράξει στο δούλεμα!

Το δεύτερο μήνυμα στα Εισερχόμενα της Τζούλια ήταν από τον Πολ. Δε θα ήταν άστοχο να πει κανείς ότι ο Πολ πονούσε για την Τζούλια, από την άλλη μεριά όμως ήταν ευγνώμων για το γεγονός ότι είχαν διατηρήσει τη φιλία τους, αφού προτιμούσε να ζει με την κρυφή του θλίψη παρά να την έχανε ολοκληρωτικά. Και, όσο κι αν δεν το ήθελε, έπρεπε να παραδεχτεί ότι, από τότε που ξανάρχισε να βγαίνει με τον πρώην της, τον Όουεν, πραγματικά έλαμπε ολόκληρη. (Όχι βέβαια πως αυτό το τελευταίο θα της το έλεγε).

Τζούλια, γεια,

Με συγχωρείς που δε μου δόθηκε η ευκαιρία να σε αποχαιρετήσω πριν φύγεις για το πατρικό σου. Ελπίζω να περάσεις ωραία τα Χριστούγεννα. Σου έχω ένα δώρο. Θα μου γράψεις τη διεύθυνσή σου στην Πενσυλβάνια να σου το στείλω;

Γύρισα στο αγρόκτημα, και προσπαθώ να βρω χρόνο να προχωρήσω τη διπλωματική μου, αλλά δεν είναι και τόσο εύκολο. Κάτι οι μεγάλες οικογενειακές συγκεντρώσεις, κάτι το πρωινό ξύπνημα για να βοηθώ τον πατέρα μου με τις δουλειές στη φάρμα, ο χρόνος γίνεται καπνός. Ας πούμε απλώς ότι η καθημερινότητά μου εδώ περιλαμβάνει πολλή κοπριά...

Τι θέλεις να σου φέρω από το Βερμόντ;

Μήπως μια Χολοστάν; Μια ολοδική σου αγελάδα;

*Καλά Χριστούγεννα,
Πολ.*

ΥΓ. Έμαθες ότι ο Έμερσον έκανε δεκτή τη διατριβή της Κρίστα Πίτερσον;

Υποθέτω ότι η περίοδος των Χριστουγέννων είναι πράγματι η εποχή των θαυμάτων.

Η Τζούλια έμεινε με το βλέμμα στυλωμένο στην οθόνη του υπολογιστή, διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας το υστερόγραφο του Πολ. Δεν μπορούσε να αποφασίσει πώς να αξιολογήσει την είδηση. Ίσως ο Γκάμπριελ είχε κάνει δεκτή τη διατριβή της Κρίστα υποκύπτοντας σε κάποιον εκβιασμό.

Δεν ήθελε να θίξει ένα τόσο δυσάρεστο θέμα στη διάρκεια των διακοπών τους, τα νέα όμως την είχαν προβληματίσει. Πληκτρολόγησε μια σύντομη απάντηση στον Πολ, δίνοντάς του τη διεύθυνσή της, και ύστερα έστειλε ένα μήνυμα στον πατέρα της λέγοντάς του ότι ο Γκάμπριελ την είχε σαν βασίλισσα. Τελικά, έκλεισε τον φορητό υπολογιστή και αναστέναξε.

«Δε μου φαίνεται και πολύ χαρούμενος αυτός ο αναστεναγμός», ακούστηκε η φωνή του Γκάμπριελ πίσω της.

«Νομίζω ότι θα αγνοήσω το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο μου για το υπόλοιπο του ταξιδιού μας».

«Καλή ιδέα».

Η Τζούλια γύρισε για να τον δει να στέκεται εμπρός της, υγρός ακόμα από το ντους, με τα μαλλιά ανακατεμένα, και μια λευκή πετσέτα τυλιγμένη γύρω από τους γοφούς του.

«Είσαι πολύ όμορφος», του είπε χωρίς να το σκεφτεί.

Εκείνος γέλασε και τη σήκωσε στα πόδια της για να μπορέσει να την αγκαλιάσει.

«Σε πιάνει κάτι όταν βλέπεις άντρες με πετσέτες, δεσποινίς Μίτσελ;»

«Μόνο όταν βλέπω έναν συγκεκριμένο άντρα».

«Αισθάνεσαι... καλά;...» Την κοίταξε ανασηκώνοντας τα φρύδια, με ύφος αδηφάγο.

«Νιώθω λίγο άβολα. Αλλά... χμμμ... άξιζε τον κόπο».

Τα μάτια του στένεψαν.

«Πρέπει να μου το λες αν σε πονάω, Τζουλιάν. Να μη μου κρύβεις τίποτε».

Η Τζούλια γύρισε τα μάτια της στο ταβάνι.

«Δε με πονάς, Γκάμπριελ – απλώς, νιώθω λίγο άβολα μετά. Κάτι που δεν πρόσεξα στη διάρκεια, γιατί είχα άλλα πράγματα στο μυαλό μου. Διάφορα άλλα πράγματα. Έχεις τον τρόπο να με κάνεις να ξεχνιέμαι».

Ο Γκάμπριελ χαμογέλασε και απόθεσε ένα ηχηρό φιλί στο λαιμό της.

«Πρέπει ν' αρχίσεις να ξεχνιέσαι και στο ντους. Έχω βαρεθεί να πλένομαι μόνος μου».

«Θα μου άρεσε αυτό... Εσύ; Πώς νιώθεις;»

Ο Γκάμπριελ προσποιήθηκε ότι το σκεφτόταν.

«Για να δούμε: θορυβώδες, καυτό σεξ με την αγαπημένη μου μέσα και έξω από το δωμάτιο... Ναι, θα έλεγα ότι νιώθω περιφροσύνη». Την έσφιξε στην αγκαλιά του, και το πετυετό ύφασμα της ρόμπας της απορρόφησε μερικές από τις σταγόνες του νερού που γυάλιζαν στο δέρμα του. «Σου υπόσχομαι ότι δε θα νιώθεις πάντα άβολα. Με τον καιρό, το σώμα σου θ' αρχίσει να με αναγνωρίζει».

«Σε αναγνωρίζει ήδη. Και του λείπεις», ψιθύρισε η Τζούλια.

Ο Γκάμπριελ κατέβασε τον ώμο της ρόμπας της για να φιλήσει το απαλό δέρμα που κρυβόταν από κάτω. Την έσφιξε άλλη μια φορά πάνω του και ύστερα πήγε στο κρεβάτι, πήρε τα αναλγητικά από το κομοδίνο και της τα έδωσε.

«Πρέπει να πεταχτώ στην Γκαλερία Ουφίτσι για μία συνάντηση, και μετά να παραλάβω το καινούργιο μου κοστούμι από τον ράφτη μου». Φαινόταν ανήσυχος. «Θα σε πείραζε να πας να ψωνίσεις το φόρεμά σου μόνη σου; Θα ερχόμουν μαζί σου, αλλά η συνάντηση δε θα μου αφήσει χρόνο».

«Καθόλου δε θα με πείραζε».

«Αν προλαβαίνεις να ετοιμαστείς σε μισή ώρα, μπορούμε να φύγουμε μαζί. Έτσι κι αλλιώς, και οι δύο με τα πόδια θα πάμε».

Η Τζούλια ακολούθησε τον Γκάμπριελ στο μπάνιο, έχοντας ήδη ξεχάσει τα πάντα γύρω από τον Πολ και την Κρίστα. Μετά το ντους της, στάθηκε στον καθρέφτη, μπροστά στον ένα νιπτήρα,

για να στεγνώσει τα μαλλιά της, ενώ ο Γκάμπριελ ετοιμαζόταν να ξυριστεί στον άλλο. Έπιασε τον εαυτό της να τον κρυφοκοιτάζει καθώς ετοίμαζε τα ξυριστικά του με στρατιωτική ακρίβεια. Η εικόνα ήταν τόσο θελκτική, που τελικά η Τζούλια άφησε το κραγιόν της στην άκρη χωρίς να το φορέσει, γύρισε προς το μέρος του κι έμεινε απλώς να τον παρακολουθεί, ακουμπώντας τον γοφό της στον νιπτήρα.

Γυμνός ως τη μέση, με την πετσέτα κατεβασμένη χαμηλά στη λεκάνη του, ο Γκάμπριελ ξυριζόταν προσεκτικά, με τον παραδοσιακό τρόπο. Τα φωτεινά γαλάζια μάτια του στένευαν όλο συγκέντρωση πίσω από τα γυαλιά με τον μαύρο σκελετό, τα υγρά μαλλιά του ήταν άψογα χτενισμένα. Το πάθος του για τελειότητα ακόμα και σε ένα τόσο απλό πράγμα όπως το ξύρισμα ήταν τόσο μεγάλο και τόσο προφανές, που η Τζούλια αναγκάστηκε να πνίξει ένα γέλακι. Ο Γκάμπριελ χρησιμοποίησε ένα πινέλο ξυρίσματος με μαύρο ξύλινο χερούλι για να φτιάξει σαπουνάδα μέσα στο ειδικό μπολ, ανακατεύοντας ευρωπαϊκό σαπούνι με ελάχιστο νερό. Αφού άπλωσε τον πηχτό, γυαλιστερό αφρό με το πινέλο, άρχισε να ξυρίζεται μ' ένα παλιομοδίτικο ξυράφι ασφαλείας. (Για μερικούς καθηγητές πανεπιστημίου, τα ξυραφάκια μιας χρήσης δεν ήταν της προκοπής).

«Τι είναι;» Ο Γκάμπριελ γύρισε και την κοίταξε, παρατηρώντας ότι η Τζούλια βρισκόταν επικίνδυνα κοντά στο να τον καταβροχθίσει με τα μάτια.

«Σ' αγαπώ».

Η έκφρασή του μαλάκωσε.

«Κι εγώ, καλή μου».

«Δεν έχω ακούσει ποτέ κανέναν άλλο, Αμερικανό εννοώ, που να χρησιμοποιεί την έκφραση *καλή μου*».

«Αποκλείεται».

«Γιατί αποκλείεται;»

«Γιατί έτσι αποκαλούσε ο Ρίτσαρντ την Γκρέις». Ο Γκάμπριελ την κοίταξε θλιμμένα.

«Ο Ρίτσαρντ είναι παλιομοδίτης, με την καλή έννοια του όρου». Η Τζούλια χαμογέλασε. «Μ' αρέσει πολύ που είσαι κι εσύ παλιομοδίτης».

Ο Γκάμπριελ ρουθούνισε απαξιωτικά και συνέχισε το ξύρισμά του.

«Αν ήμουν τόσο παλιομοδίτης όσο λες, δε θα σου έκανα τέτοιο παθιασμένο έρωτα στη βεράντα. Ούτε θα φαντασιωνόμουν για το πώς θα σε μυήσω στις αγαπημένες μου στάσεις του Κάμα Σούτρα». Της έκλεισε το μάτι. «*Είμαι* όμως ένας επαρμένος βλάκας, και ανεπίδεκτος συμβίωσης επίσης. Θα πρέπει να με δαμάσεις».

«Και πώς θα το πετύχω αυτό, Καθηγητά Έμερσον;»

«Με το να μη φύγεις ποτέ από κοντά μου», της είπε, χαμηλώνοντας την ένταση της φωνής του και γυρίζοντας να την κοιτάξει.

«Εγώ ανησυχώ περισσότερο από σένα μήπως σε χάσω».

Ο Γκάμπριελ έγειρε και τη φίλησε στο μέτωπο.

«Τότε δεν έχεις ν' ανησυχείς για τίποτα».

Οι αντιστάσεις έχουν καταρρεύσει και ο έρωτας έχει τώρα το πάνω χέρι, καθώς ο καθηγητής Γκάμπριελ Έμερσον και η πρώην φοιτήτριά του, Τζούλια Μίτσελ, καλλιεργούν την παθιασμένη αλλά επικίνδυνη σχέση τους εξερευνώντας ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Σε ένα ρομαντικό ταξίδι στην Ιταλία, ο Γκάμπριελ μυεί την αγαπημένη του στις αισθησιακές απολαύσεις της σάρκας και στην απερίγραπτη έκσταση του έρωτα.

Ωστόσο, όταν επιστρέφουν στο Τορόντο, η ευτυχία τους απειλείται από φοιτητές που συνωμοτούν εναντίον τους, από τα πολιτικά παιχνίδια στα παρασκήνια της ακαδημαϊκής ζωής, αλλά και από έναν παλιό έρωτα που αποδεικνύεται φθονερός και μνησικάκος. Όταν ο Γκάμπριελ κληθεί να αντιμετωπίσει τη διοίκηση του πανεπιστημίου, θα έχει άραγε μια μοίρα όμοια με του Δάντη ή θα παλέψει ώστε να κρατήσει την Τζούλια, τη δική του Βεατρίκη, για πάντα κοντά του;

Στο δεύτερο βιβλίο του ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ,
οι δυο παράφοροι εραστές υποκύπτουν στις σκοτεινές
επιθυμίες τους και ακροβατούν στα όρια ενός πάθους
που μπορεί να τους καταστρέψει, προσφέροντας
μια ερωτική ιστορία υψηλών απαιτήσεων
που θα χαραχτεί ανεξίτηλα στη μνήμη
και στην καρδιά των αναγνωστών.

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN 978-618-5044-02-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 12821